

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н У. ВОТ
представено на 6 март 2013 година¹

Дело C-144/12

Goldbet Sportwetten GmbH
срещу
Massimo Sperindeo

(Преюдициално запитване, отправено от Oberster Gerichtshof (Австрия))

„Съдебна компетентност и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела —
Компетентност на сезирания съд поради явяване на ответника — Молба за издаване на
европейска заповед за плащане“

1. Настоящото дело се отнася до тълкуване на член 6, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1896/2006², който предвижда, че за целите на прилагането му компетентността се определя съгласно съответните правила на правото на Общността, по-специално на Регламент (ЕО) № 44/2001³.
2. По-конкретно въпросът тук е дали подаването на възражение срещу европейска заповед за плащане се счита за явяване по смисъла на член 24 от Регламент № 44/2001 и следователно за приемане на компетентността юрисдикцията, която разглежда производството по правилата на общия граждански процес, развиващо се след производството, предвидено в Регламент № 1896/2006.
3. В настоящото заключение ще обясня причините, поради които според мен член 6, параграф 1 от Регламент № 1896/2006 следва да се тълкува в смисъл, че подаването на възражение срещу молба за издаване на европейска заповед за плащане не се счита за явяване, по смисъла на член 24 от Регламент № 44/2001, в производството по правилата на общия граждански процес, което се развива след европейското производство за заповед за плащане.
4. Ще посоча също така защо според мен излагането на аргументи по същество от лицето, оспорващо тази молба за издаване на европейска заповед за плащане, няма никакви последствия в това отношение.

¹ — Език на оригиналния текст: френски.

² — Регламент (ЕО) на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за създаване на процедура за европейска заповед за плащане (ОВ L 399, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 9, стр. 108—139), изменен с Регламент (ЕС) № 936/2012 на Комисията от 4 октомври 2012 г. (ОВ L 283, стр. 1, наричан по-нататък „Регламент № 1896/2006“).

³ — Регламент на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

I – Правна рамка

A – Право на Съюза

1. Регламент № 1896/2006

5. Регламент № 1896/2006 установява европейска процедура за заповед за плащане. Член 1, параграф 1, буква а) от този регламент отбелязва, че „[ц]елта на настоящия регламент е да опрости, ускори и намали разходите за съдебни спорове по трансгранични дела, свързани с безспорни парични вземания, чрез създаването на европейска заповед за плащане“.

6. По силата на член 6, параграф 1 от същия регламент:

„За целите на прилагането на настоящия регламент компетентността се определя в съответствие със съответните правила на правото на Общността, по-специално на Регламент (ЕО) № 44/2001“.

7. Член 16 от Регламент (ЕО) № 1896/2006 гласи, както следва:

„1. Ответникът може да подаде възражение срещу европейската заповед за плащане до съда по произход, като използва формуляр Е, изложен в приложение VI, ко[й]то му се предоставя заедно с европейската заповед за плащане.

2. Възражението се изпраща в 30-дневен срок от връчването на заповедта на ответника.

3. Ответникът посочва във възражението, че той оспорва вземането, без да указва причините за това.

[...]“.

8. Член 17 от този регламент предвижда:

„1. Ако възражението е [подадено] в крайния срок по член 16, параграф 2, производството продължава пред компетентните съдилища на държавата членка по произход в съответствие с правилата на общия граждански процес, освен ако молителя[т] не е поискал изрично прекратяването на производството в такъв случай.

Когато молителя[т] е предявил своето вземане чрез процедурата за европейска заповед за плащане, нищо в националното законодателство не засяга неговото положение в последващ общ граждански процес.

2. Пре[минаването] към гражданско производство по смисъла на параграф 1 се регулира от правото на държавата членка по произход.

3. Молителят се уведомява за това дали ответникът е подал възражение и за евентуално прехвърляне към общото гражданско производство“.

2. Регламент № 44/2001

9. Регламент № 44/2001 се отнася до компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела. Член 15, точка 1 от този регламент гласи следното:

„Срещу лице, което има местоживеене в държава членка, може да бъде предявен иск в друга държава членка:

1. а) по дела, свързани с договор — в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение;
- б) за целите на настоящата разпоредба и освен ако не е договорено друго, мястото на изпълнение на въпросното задължение е:
  - [...]
  - в случая на предоставяне на услуги, мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени;

[...]“.

10. Член 24 от този регламент гласи следното:

„Извън компетентността, която произтича от други разпоредби на настоящия регламент, компетентен е този съд на държава членка, пред който се яви ответникът. Това правило не се прилага, когато ответникът се явява, за да оспори компетентността на съда, или когато друг съд има изключителна компетентност по силата на член 22“.

Б – Австрийското право

11. Член 252 от Гражданския процесуален кодекс (Zivilprozessordnung), отнасящ се до европейската процедура за заповед за плащане, предвижда, че освен ако Регламент № 1896/2006 не разпорежда друго, следва да се спазват процесуалните правила, приложими към предмета на спора, за който става въпрос. Този член уточнява, че образуването на производство за европейска заповед за плащане попада в изключителната компетентност на Bezirksgericht für Handelssachen Wien (Австрия). Освен това, също съгласно тази разпоредба, ако е подадено възражение в срок, съдът го връчва на молителя с покана да посочи в срок от 30 дни съда, който е компетентен да разгледа делото по общия ред. Възражението за липса на компетентност на сезирания съд се подава от ответника преди явяването му във фазата по съществуването на делото.

II – Фактите по главното дело и преюдициалните въпроси

12. Goldbet Sportwetten GmbH (наричан по-нататък „жалбоподателят“) е предприятие със седалище в Австрия, което организира спортни залагания. Г-н Sperindeo (наричан по-нататък „ответникът“) е с местоживеене в Италия. Той се е задължил по договор за предоставяне на услуги да организира и да рекламира дейностите на жалбоподателя в Италия. По-специално той е следвало да събира залозите от местните заложни пунктове и да изпраща парите на жалбоподателя след приспадане на спечелените суми.

13. Считайки, че ответникът не е изпълнил договорните си задължения, на 29 декември 2009 г. жалбоподателят подава молба и на 17 февруари 2010 г. получава от Bezirksgericht für Handelssachen Wien, компетентният съд относно европейската процедура за заповед за плащане, европейска заповед за плащане за сумата 16 406 EUR, представляваща обезщетение за претърпени вреди и пропуснати ползи, ведно с дължимите лихви и разноските по делото.

14. На 19 април 2010 г. ответникът, чрез представляващия го адвокат, подава в срок възражение срещу тази европейска заповед за плащане. Той мотивира възражението си, като изтъква, че според него претенцията на молителя е неоснователна и неизискуема.

15. С определение от 2 юли 2010 г. Bezirksgericht für Handelssachen Wien препраща делото на Landesgericht Innsbruck (Австрия), тъй като счита, че това е компетентният съд съгласно член 17, параграф 1 от Регламент № 1896/2006.

16. Ответникът се позовава на липсата на компетентност на Landesgericht Innsbruck за пръв път пред този съд, с мотива че местоживеенето му е в Италия. Поради това той иска Landesgericht Innsbruck да декларира, че е териториално некомпетентен и да отхвърли иска. Жалбоподателят от своя страна счита, че Landesgericht Innsbruck е компетентен в качеството му на съд по местоизпълнението на претендираното парично задължение, съгласно член 5, точка 1, буква а) от Регламент № 44/2001. При всички случаи този съд бил компетентен съгласно член 24 от Регламента, доколкото ответникът се е явил пред него, след като е изложил съображения по същество във възражението си срещу европейската заповед за плащане, без да повдигне възражение за некомпетентност в този момент.

17. С определение Landesgericht Innsbruck уважава молбата на ответника, като декларира, че е некомпетентен, и отхвърля иска. Жалбоподателят подава въззивна жалба срещу това определение пред Oberlandesgericht Innsbruck (Австрия). Въззивната жалба е отхвърлена, с мотива че австрийските съдилища по принцип не са компетентни, тъй като претенциите на жалбоподателя са основани на договор за предоставяне на услуги и договореното място на изпълнение по смисъла на член 5, параграф 1, буква а) от Регламент № 44/2001 се намира в Италия. Въззивният съд добавя, че липсата на компетентност на сезирания съд не може да бъде преодоляна дори с явяването на ответника, съгласно член 24 от Регламент № 1896/2006.

18. Жалбоподателят подава ревизионна жалба пред Oberster Gerichtshof (Австрия) срещу решението на Oberlandesgericht Innsbruck, чрез която иска отмяна на предходните решения и възобновяване на производството пред Landesgericht Innsbruck.

19. Предвид съмненията относно тълкуването на правото на Съюза Oberster Gerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли член 6 от Регламент (ЕО) № 1896/2006 [...] да се тълкува в смисъл, че в производството по издаване на европейска заповед за плащане следва да се прилага и член 24 от Регламент (ЕО) № 44/2001 [...], като се учредява компетентност на съда, пред който се яви ответникът по делото?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос:

Следва ли член 17 от Регламент № 1896/2006 във връзка с член 24 от Регламент № 44/2001 да се тълкува в смисъл, че самото подаване на възражение срещу европейска заповед за плащане се счита за явяване [на ответника] пред сезирания съд, при положение че с възражението не се оспорва компетентността на съда по произход?

3) При отрицателен отговор на втория въпрос:

Следва ли член 17 от Регламент № 1896/2006 във връзка с член 24 от Регламент № 44/2001 да се тълкува в смисъл, че с подаването на възражение [срещу европейската заповед за плащане] може евентуално да се учреди компетентност на съда, пред който се яви ответникът по делото, ако с възражението се излагат доводи по съществуването на спора, но не се оспорва компетентността на съда?“.

III – Анализ

20. Чрез тези преюдициални въпроси запитващата юрисдикция иска да бъде изяснено по същество дали член 6, параграф 1 от Регламент № 1896/2006 следва да бъде тълкуван в смисъл, че подаването на възражение срещу молба за издаване на европейска заповед за плащане се счита за явяване по смисъла на член 24 от Регламент № 44/2001 в производството по правилата на общия граждански процес, което се развива след европейското производство за заповед за плащане, и дали фактът, че лицето, което възразява срещу молбата за издаване на европейска заповед за плащане, излага във възражението аргументи по същество, има някакви последици в това отношение.

21. Припомням, че съгласно член 6, параграф 1 от Регламент № 1896/2006 за целите на прилагането на този регламент компетентността се определя съгласно съответните правила на правото на Общността, по-конкретно Регламент № 44/2001. Член 24 от последния обаче предвижда мълчаливо учредяване на компетентност на сезирания съд в случаите, когато ответникът се яви пред него, без да оспори компетентността му.

22. Също както германското и австрийското правителство и Европейската комисия, смятам, че подаването на възражение срещу европейска заповед за плащане не се счита за явяване пред съда по смисъла на тази разпоредба. Фактът, че лицето, което е подало възражение, го е мотивирало, няма никакви последици в това отношение.

23. В действителност част от отговора ни дава текстът на мотивите на Регламент № 1896/2006.

24. Тези мотиви уточняват по изключително ясен начин, че европейската процедура за заповед за плащане, която този регламент установява, е процедура, която е съсредоточена в установяването на бърз и еднообразен механизъм за събиране на безспорни парични вземания на територията на целия Европейски съюз⁴.

25. По този начин Регламент № 1896/2006 отговаря на програмата от мерки, приети от Съвета на Европейския съюз през 2000 г., предвиждаща възможността за установяване в Европейската общност на „единна или хармонизирана процедура в Общността за получаване на съдебно решение“⁵ — програма, която е потвърдена през 2004 г. с програмата от Хага, приета от Европейския съвет на 5 ноември 2004 г.⁶

26. Тази особеност впрочем е припомнена от Съда в точка 30 от Решение от 13 декември 2012 г. по дело *Szygocka*⁷, където се излага, че „накрая, следва да се припомни, както е видно от член 1, параграф 1, буква а) от Регламент № 1896/2006, че той има за цел по-конкретно да опрости, да ускори и да намали разходите за съдебни спорове по трансгранични дела, свързани с безспорни парични вземания. Както е предвидено в съображения 8, 10 и 29 от посочения регламент,

4 — Вж. по-конкретно съображения 4, 9 и 29 от посочения регламент.

5 — Курсивът е мой.

6 — Вж. съображение 4 от този регламент.

7 — C-215/11.

последният, макар и да не заменя, нито да хармонизира националните механизми за събиране на безспорните вземания, въвежда за постигането на тази цел унифициран механизъм за събиране на такива вземания, гарантиращ еднакви условия за кредиторите и за длъжниците в рамките на целия Съюз“.

27. Посочената цел без никакво съмнение има предвид правен инструмент, целящ избягване на всяко оспорване по същество и всякакви срокове, включени поначало в класическите съдебни производства. До такава степен, впрочем, че това производство би могло по преценка на държавите членки да се развива пред административна инстанция.

28. Действително изглежда, че за постигане на търсената цел член 5, параграф 3 от този регламент определя по автономен начин понятието „съд“, като „всеки орган в държава членка, който е компетентен по отношение на европейски заповеди за плащане или свързаните с тях въпроси“⁸. Това очевидно изключва възможността процедурата да се прилага само от юрисдикции, съдебни или административни, за държавите членки, които познават последните.

29. От тази гледна точка, установената чрез посочения регламент система разкрива следните характеристики.

30. Най-напред, тя не е спорна. Действително, издаването на европейска заповед за плащане или отхвърлянето на молбата се извършва от компетентния национален орган без разисквания пред него⁹, но той може все пак да изиска обяснения или доказателства от молителя, което следва да се разбира само като стремеж да се провери дали претендираното вземане отговаря, най-малкото от външна страна, на квалификацията „безспорно вземане“. В тази фаза длъжникът изобщо не се изслушва и не може да изложи никакви твърдения.

31. По-нататък, длъжникът се появява едва във фазата на изпълнение на европейската заповед за плащане, след като тя вече е издадена. Действително длъжникът узнава за определението за издаване на европейска заповед за плащане едва при връчването му, което открива пред него възможността в срок от 30 дни да подаде възражение срещу него¹⁰. Възражението се подава посредством формуляр, който трябва да бъде приложен към връчваното определение или в свободна форма¹¹. Това възражение само по себе си отменя европейската процедура за заповед за плащане¹². Органът по смисъла на член 5, параграф 3 от този регламент я преустановява. В такъв случай делото може да се развие единствено по правилата на общия граждански процес, които стават единствено приложими оттук нататък¹³.

32. Тези принципи на действие сами по себе си са достатъчни, за да обосноват извода, че пред общия граждански съд се образува изцяло ново производство, където всичко трябва да започне от самото начало, дори и в хипотезата, когато органът, компетентен да издаде европейската заповед за плащане, е също и юрисдикцията, компетентна да разгледа делото по същество.

33. Подчертавам все пак, че не такава е хипотезата по главното дело, след като компетентният орган по силата на член 5, параграф 3 от Регламент № 1896/2006 е *Bezirksgericht für Handelssachen Wien*, а юрисдикцията, определена от него да се произнесе по същество, е *Landesgericht Innsbruck*.

8 — Вж. също така съображение 16 от посочения регламент, което посочва, че проверката на молбата за издаване на европейска заповед за плащане не следва задължително да се извършва от съдия.

9 — Съгласно член 5, параграфи 3 и 7, член 7, параграфи 3 и 8—12 от Регламент № 1896/2006 молбата за издаване на европейска заповед за плащане се подава от молителя, който я отправя пред компетентния национален орган. Този орган разглежда молбата само въз основа на предоставената от молителя информация и я отхвърля или издава заповедта за плащане.

10 — Вж. член 16, параграф 2 от този регламент.

11 — Вж. член 7 от посочения регламент, както и съображение 23 от него.

12 — Вж. съображение 24 от Регламент № 1896/2006.

13 — Вж. член 17, параграфи 1 и 2 от посочения регламент, както и съображение 24 от него.

34. Въпреки това остава открит въпросът дали подаването на възражение срещу европейска заповед за плащане не посредством стандартния формуляр, а чрез документ с подробно изложени мотиви, има за последица учредяването на компетентност на съда, който следва да се произнесе по същество, като възражението представлява в такъв случай явяване по смисъла на член 24 от Регламент № 44/2001.

35. На тезата, изложена в подкрепа на положителен отговор на този въпрос, можем да противопоставим множество аргументи.

36. Да се отговори положително би означавало да се признае, че европейското производство за заповед за плащане и националното производство по правилата на общия граждански процес представляват в действителност едно и също, единно производство, което е започнало в действителност пред органа, компетентен в материята на европейската заповед за плащане. Действително, това разбиране се налага, ако изразът „производството продължава пред“, възприет в член 17, параграф 1 от Регламент № 1896/2006, се тълкува в смисъл, че производството след възражението срещу заповедта за плащане е същото като това, което е започнало пред първоначално сезирания орган, щом като процесуалните действия, извършени в тази фаза, биха обвързали впоследствие съда, сезиран със спора по същество.

37. В такъв случай следва да се отбележи, че ответникът, тук длъжникът, не би имал никаква възможност да се позове на липсата на компетентност на юрисдикцията, след като отсъства напълно в началото на производството, както отбелязах в точки 30 и 31 от настоящото заключение.

38. Бих могъл да отстраня това неудобство, като приема, че за длъжника производството започва от връчването на определението за издаване на заповед за плащане. Все пак в този случай ще се изправим пред разлика в третирането, което, струва ми се, обрича напълно това тълкуване.

39. Наистина възражението, подадено посредством стандартния формуляр, не би засегнало въпроса за компетентността, която следва да се прецени от юрисдикцията по същество. За сметка на това оспорването, подадено в свободна писмена форма, придружено от някои аргументи, дори от пълна аргументация, би било равнозначно на явяване и следователно на мълчаливо приемане на компетентността, докато регламентът, който приема тази свободна форма, го обвързва с едно-единствено условие за валидност: да съставлява ясно изразено оспорване.

40. В противен случай длъжникът ще се окаже без средство за защита срещу грешна преценка относно компетентността на органа, който се произнася по европейската заповед за плащане, какъвто би бил настоящият случай според запитващата юрисдикция. В такава хипотеза длъжникът би могъл да разчита в краен случай на правомощието на националния съдия да констатира служебно некомпетентността си в рамките на общия граждански процес.

41. Как да се обоснове фактът, че една такава последица може да бъде резултат на европейската процедура за заповед за плащане, която не дава никаква възможност за обжалване? В това отношение жалбоподателят поддържа в съдебното заседание, че въпреки мълчаливото приемане на компетентността по същество, произтичаща от самото възражение срещу молбата за издаване на европейска заповед за плащане, ще остане открит възможността некомпетентността на общия граждански съд да се оспори пред него самия. Ако трябваше да приемем такава хипотеза, не разбирам защо тогава възражението следва да се счита за явяване пред съда с прикрепените към него правни последици.

42. Каква степен на точност на аргументацията е необходима, за да може подаденото в тази форма възражение да се счита за явяване пред съда? Не би ли породило това неточност, източник на правна несигурност, противоречаща на преследваната от европейския законодател цел, която, припомням, е именно опростяването на европейската процедура за заповед за плащане?

43. Съгласно постоянната практика на Съда принципът на правна сигурност изисква законодателството на Съюза да бъде сигурно и прилагането му да бъде предвидимо за правните субекти. Следователно този принцип предполага, че всеки акт на Съюза — в настоящия случай приложимите разпоредби на Регламенти № 1896/2006 и № 44/2001, — който поражда правни последици, трябва да бъде ясен и точен, така че правните субекти да узнаят със сигурност момента, в който този акт започва да произвежда действие.

44. Да се признае обаче, че възражението срещу молба за издаване на европейска заповед за плащане би могло да се счита за явяване, по смисъла на член 24 от Регламент № 44/2001, в зависимост от това дали е мотивирано по същество или не, има за резултат именно създаването на правна несигурност, доколкото всеки път ще се налага да се преценява дали мотивирането е изчерпателно или не и дали изчерпателността има значение, изрично или подразбиращо се, на заемане на позиция по отношение на компетентността на съда, който разглежда производството по правилата на общия граждански процес и който, припомням, дори не е сезиран в тази фаза.

45. Това би имало за резултат пораждането на усложнение точно там, където Регламент № 1896/2006 цели да опрости европейската процедура за заповед за плащане.

46. Как да се приеме идеята за процесуално единство между европейското производство за заповед за плащане и производството по правилата на общия граждански процес, ако например компетентният орган в материята на европейската заповед за плащане е административна юрисдикция, а този, който е компетентен да разгледа спора по същество, е съд? Или нещо повече, ако този орган изобщо не е юрисдикция? Как в такъв случай да се обоснове настъпването пред такава инстанция на подобни последици? Само припомням какво значение придобиват правилата за компетентността в развитието на съдебния процес.

47. Накрая, комбинираният прочит на член 16 от Регламент № 1896/2006 и на съображение 23 от него изглежда достатъчен за вземане на решение. Наистина член 16, параграф 1 от този регламент в действителност не налага никаква особена форма на възражението. Той посочва, че „[о]тветникът може да подаде възражение [...], като използва формуляр“. Параграф 3 от същата разпоредба уточнява, че длъжникът не е задължен да изясни мотивите на оспорването.

48. Следователно на длъжника не е забранено да изложи мотивите за своето оспорване, но това в никакъв случай не би могло да доведе до особени и неблагоприятни за него правни последици, които не са изрично предвидени в посочения регламент, по простата причина че на тази фаза е важно да се установи единствено дали вземането се оспорва или не. Мотивът е напълно излишен. Единственото, което е от значение тук, е дали вземането е оспорено.

49. Текстът на съображение 23 от Регламент № 1896/2006 го потвърждава, като уточнява, че „Ответникът може да внесе своето възражение, като използва стандартния формуляр, изложен в настоящия регламент. Независимо от това съдилищата следва да вземат предвид всяка друга писмена форма на възражение, ако то е изразено ясно“. Възражението, съдържащо аргументи, е възражение в писмена форма, което е изразено ясно. Следователно то е действително и няма друг ефект, освен да породи същите последици като свързаните със стандартния формуляр, а именно да постигне отмяна на европейската заповед за плащане. Да се прибавят към тези последици и други би означавало да се отиде не отвъд, а против волята на законодателя.

50. По тези съображения считам, че член 6, параграф 1 от Регламент № 1896/2006 трябва да бъде тълкуван в смисъл, че подаването на възражение срещу молба за издаване на европейска заповед за плащане не се счита за явяване, по смисъла на член 24 от Регламент № 44/2001, в производството по правилата на общия граждански процес, което се развива след европейското производство за заповед за плащане. Фактът, че лицето, оспорващо тази молба за издаване на европейска заповед за плащане, е изложило във възражението аргументи по същество, няма никакви последици в това отношение.

IV – Заключение

51. Предвид всички изложени по-горе съображения предлагам Съдът да отговори на поставените от Oberster Gerichtshof преюдициални въпроси по следния начин:

„Член 6, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за създаване на процедура за европейска заповед за плащане, изменен с Регламент (ЕС) № 936/2012 на Комисията от 4 октомври 2012 г., следва да се тълкува в смисъл, че подаването на възражение срещу молба за издаване на европейска заповед за плащане не се счита за явяване, по смисъла на член 24 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, в производството по правилата на общия граждански процес, което се развива след европейското производство за заповед за плащане. Фактът, че лицето, което оспорва молбата за издаване на европейска заповед за плащане, е изложило във възражението аргументи по същество, няма никакви последици в това отношение“.